

Weg met de Woorden



Joey Velberg

# Weg met de Woorden

Brave New Books

Vijfde druk, oktober 2022

© Joey Velberg

Omslagfoto Marjoke Smits  
Omslagontwerp Joey Velberg  
Typografie binnenwerk MS Office  
Auteursfoto Mariel Emanuel  
Uitgeverij Brave New Books

ISBN 978 94 640 5723 2

NUR 306

[www.joeyvelberg.com](http://www.joeyvelberg.com)  
[www.bravenewbooks.nl](http://www.bravenewbooks.nl)

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

# Voorwoord

Dit zijn de gedichten van die jongen die nergens bij hoorde. De jongen die nooit iemand begreep. De jongen die het merendeel van zijn leven bezig was met overleven. De jongen die nooit opzettelijk heeft willen verdwalen en achteraf dankbaar is voor de reis.

Gedichten schrijven betekent voor mij dat alles mag zijn zoals het is. Met dichten creëerde ik ruimte om even volledige mezelf te kunnen zijn. Dankzij poëzie heb ik mogen ontdekken dat het leven van mij is. Zo weet ik nu dat nergens helemaal bij horen ook betekent dat ik met iedereen wel iets gemeen heb.

Dit is mijn verhaal. Dit is Weg met de Woorden.



# Leeftijd 12 – 18

De middelbare school. De periode dat ik erachter kwam dat ik anders ben. Alleen zijn tot kunstvorm heb leren verheffen. Slechts een van de twee niet-witte kinderen in mijn jaar was. Topscoorder was in de klas en als laatste gekozen werd bij de gymles. De periode dat ik afscheid nam van de man die er toch al nooit echt was. Het definitieve onderscheid ontdekte tussen normaal en homo. En dat ik zowel uitgelachen als bewonderd werd om mijn vroeg zelfstandig zijn.





# Lucht

door de zon ben ik verbleekt  
door de vlammen ben ik vergaan  
door het water ben ik verbannen  
en door de schaduwen ben ik vereeuwigd

in de avond ben ik groot  
in de middag ben ik klein  
wat ik graag wil  
is een dansend vuurtje zijn

ik zie mezelf  
alleen op een muur  
dan moet de zon wel achter me staan  
net als het vagevuur

door het licht word ik verbrijzeld  
door de mens niet gezien  
door de dauw word ik verweten  
en de zon houdt mij levend

elke ochtend  
is  
een nieuw begin voor mij  
want waar de schaduw vergaat  
danst het licht  
en zijn mensen blij

mijn doel ben ik vergeten  
de weg ben ik kwijt  
ik ben als een blad in de wind

eindelijk gedragen

## Een met mezelf

ik ben een met de zee  
een met de lucht  
een met de wind mee  
en een met mijn eigen zucht

ik kan mezelf niet vinden  
niet meer in eigen tekst  
ik kan mijn angsten niet laten varen  
want een met mezelf ben ik niet

ik zit onder mijn eigen spiegel  
want mijn woorden zijn niet sterk genoeg

met de letters die ik schrijf  
de teksten die ik op papier zet  
wordt de oceaan steeds sterker  
en word ik een met mezelf

nu kan ik mijn lot bevaren  
gedragen door het woelige water  
over de horizon gesproken  
met de zeewind mee

# Gaia

in onrecht geschapen  
zo laten wij  
de mensen leven

geweld maakt nu de dienst uit  
op dit eens zo vredig land  
met het recht van de natuur  
in de palm van ieders hand

kanonschoten  
en kogels  
fluiten in de nacht

maar moeder zong ons liedjes  
wij respecteerden haar  
na al die tijd van vrede  
zal onze vraatzucht ons verteren

de aarde uit balans  
de mens verdelgt door eigen daad  
haar geduld raakt op  
pas nu wordt ze echt kwaad

de strijd moet nog beginnen  
macht derhalve, en gestoord  
Gaia komt weer ten tonele  
want moeder moet haar schuld nog innen

wij hebben haar kapot gemaakt  
geleefd, geleden op haar huid  
haar vruchten kaalgevreten  
overall  
van noord tot zuid

## Jij was vuur en ik was zand

*winnend gedicht Doe Maar Dicht Maar 2006*

omdat alles kapot kan vallen  
omdat alles kan worden opgestuwd door de wind

vuur: de hitte, je bleef maar rennen en rennen  
maar kon niet ontsnappen

zand: stroef, schuur. altijd beïnvloed,  
door de wind

samen zijn we glas:  
glanzend, hard  
bijtende producten  
en hitte deren ons niet

maar we zijn nog steeds kwetsbaar  
omdat we snel breken

nog steeds schijnend maar gebroken  
gaan we door  
hoe hard en kwetsend onze tijd was  
hoe hard glas was  
hoe hard we samen waren

# Hoe je geliefde te herkennen

*geschreven samen met Bo Vanluchene*

misschien is 't wel de weerspiegeling van je hart  
met kloppende aders, en bloed, en vuilspuierij  
maar gespierd

samenhangend uit liefde  
misschien te hard, misschien te zacht  
maar handen zijn er om te voelen:  
je schouderblad, je oorlelletje, je mooie droevige gezicht  
het is allemaal om te strelen

nee - jij bent het niet  
helaas, laat me nog eens kijken

je ogen zeggen zoveel woorden: tv, games en sporten  
je lippen kijken op mijn huid  
als een blinde, trillend, vel op vel

maar jij gaat liever hangen  
geen gezoen meer in het maanlicht  
ik wil dat je weer wolf wordt  
nu ben ik enkel schaap

## Fase

ik bloed  
maar je ziet het bloed niet  
ik kijk je aan  
maar je ziet me niet

ik ben een schim  
een geest  
een verloren ziel

ik besta niet echt

ik ben achter gebleven  
ik ben niet mee gegaan  
ik ben voor eeuwig in overgang

voor het eerst in mijn leven  
wil ik het licht zien  
weg van de mensen  
die mij niet zagen

ik wil iets op papier zetten  
een briefje  
een bericht  
'het is met mij gedaan'

ik heb mezelf van het leven beroofd  
ik kon het niet meer aan

ik ben benijd, bevrijd, begraven  
en uiteindelijk  
ben ik met ze meegegaan

## Je gaat er niet meer uit

ik blijf je nog wel zien  
in de spiegel, in mijn hoofd  
en in het weekend  
als ik vrij ben

ik graaf, ik delf  
ik kan je niet meer vinden  
diep in mezelf  
tot op de bodem

ook al ga je weg  
je gaat er niet meer uit

je bent verdwenen  
naar een ander huis  
leeg, alleen, diep in jezelf  
in de spiegel zelf

ik zie je nog  
heel af en toe  
zo nu en dan  
nog steeds alleen  
en leeg